

РЕШЕНИЕ

№ 26634

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **4473** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 11028 от 31.03.2026 г. и вх. № 13057 от 17.04.2026 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Н. Б. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. Л. П. П. – САК, със служебен адрес [населено място], [жк], [улица], ап. 44 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) г) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № ГРАМ-2577963 от 26.03.2026 г., издадена от полицаи към 01 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон, при съществени процесуални нарушения и в противоречие с целта на закона. Твърди се, че в оспорената заповед липсва надлежно установена фактическа обстановка, тъй като в нея се съдържат общи и бланкетни твърдения, без да се конкретизира по какъв начин е установено, че процесното МПС е било с прекратена регистрация и че не се сочат доказателства за това. Посочено е, че не е изследван въпроса за вината на оспорващия. Не на последно място са изложени аргументи, че е нарушен принципът на съразмерност по чл. 6 АПК. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпила е молба от адв. П., с която не възразява по хода на производството и претендира

сторените съдебно- деловодни разноси, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – полицай към 01 РУ- СДВР, редовно призван, не се явява и не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от юрк. И., в което оспорва жалбата, излага доводи по съществуването на спора, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на исканото от оспорващия адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 5260913 от 26.03.2026 г., издаден от К. А. С., на длъжност „полицай“ при 01 РУ-СДВР, с който е установено, че на 26.03.2026 г., около 14:05 ч., Н. И. е управлявал лек автомобил Ф. П. с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, и при проверка в [населено място] по бул. Д. Ц. с посока на движение от бул. Г.М. Д. към бул. К. О. и след кръстовището с бул. Г.М. Д. е установено, че оспорващият управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред (от направена справка ОДЧ при 01 РУ-СДВР, към датата и часа на проверката автомобилът е със служебно прекратена регистрация на дата 23.12.2025 г., на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобила). Водачът е уведомен за започване на процедура по прилагане на ПАМ. Издаден 1 брой ЗППАМ за временно отнемане на СУМПС. С АУАН са иззети 2 бр. табели с номер С., СУМПС и СРМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 11.03.2026 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на инспектор Е. М. В. при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-1502 от 13.02.2025 г. и заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР., както и Удостоверение № 513р-46961 от 29.04.2026 г. на началника на 03 сектор към отдел „Човешки ресурси“ – СДВР.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма и притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) г)“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно дали се следват разпоредените с акта правни последици.

Съгласно нормата, посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт – чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

Приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради несклучване на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ за управляваното от него МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, посочена в заповедта, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ) и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

В конкретния случай няма данни до собственика на автомобила да е изпращано уведомление за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. г.

Видно от приетата по делото застрахователна полица № BG/07/126001076647 от 26.03.2026 г. за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за лек автомобил Ф. П. с рег. С., се установи, че веднага след нарушението на 26.03.2026 г. за процесното МПС има сключена валидна ЗГО. Следователно държавната принуда в конкретния случай, насочена едновременно срещу МПС, на което с АУАН са отнети регистрационните табели и срещу водача, се явява прекомерна и непропорционална. Обществения интерес е защитен, като с отнемане на регистрационните табели и СРМПС, а нерегистрираното превозно средство е спряно от движение. Същевременно държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото с още преди издаване на оспорената ЗППАМ е сключвана и застраховка "ГО" и следователно необходимостта от превенцията за извършване на повторно нарушение с това МПС е отпаднала.

С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т.1, б. з)г) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка без наличие на правно основание.

Приложената на Б. Н. И. с обжалваната заповед ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП до решаване въпроса за отговорността“, е в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед на гореизложеното, жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена. При този изход на спора, следва да се уважи като частично основателно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 500,00 евро – заплатено адвокатско възнаграждение, което следва да се присъди в занижен размер от 200,00 евро във връзка с направеното от ответника възражение за прекомерност, тъй като

реално от страна на процесуалния представител на оспорващия са извършени следните действия – подаване на жалбата и депозиране на молба от 24.04.2026 г. с приложен списък на разноските. Не на последно място следва да се посочи, че спорът не се отличава със значителна и фактическа сложност.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. Б. И., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от Закона за движение по пътищата № ГРАМ-2577963 от 26.03.2026 г., издадена от полицаи при 01 РУ - СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. Б. И., ЕГН [ЕГН], сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 200,00 евро (двеста евро).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: